

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.249 van 23 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Derkar een subdistrict van Zakhote, in de provincie Dohuk, Noord-Irak. U verklaart een soennitische Koerd te zijn en tot de Ajam-stam, een substam van de Sindi-stam, te behoren. U zou met uw pleegouders (respectievelijk uw oom en tante), uw pleegbroer Ayaz (M. L. S.) (OV. X en CG X) en pleegzus in Derkar hebben gewoond. U zou sinds uw tweede levensjaar door uw oom Mohamed (L. S.) zijn opgevoed aangezien uw vader in 1988 in de Anfal-periode is omgekomen. Uw moeder zou na haar tweede huwelijk zijn verhuisd. Uw pleegvader zou u als zijn eigen zoon hebben beschouwd. Hijzelf was jarenlang werkzaam als “Peshmerga” (Koerdische strijder) in de Barzan-regio. Enkele maanden vóór zijn dood zou uw pleegvader hebben aangegeven dat hij wilde hertrouwen omdat hij nog kinderen wilde. Niemand in het gezin zou dit au sérieux hebben genomen. Op 7 september 2007 zou zijn lijk door de politie naar een wijkbewoner, een zekere Hariwan, zijn gebracht. Uw pleegvader zou zijn neergeschoten nadat hij een vrouw van een subclan van de Barzani-clan zou hebben meegenomen en vervolgens twee van haar stamleden zou hebben gedood toen die hem achtervolgden. De politie zou vervolgens

zijn lijk naar huis hebben gebracht, maar ze zouden geen onderzoek hebben opgestart. De burens zouden zijn langsgekomen om jullie hun medeleven te betuigen. Diezelfde avond zou zijn lijk naar de moskee zijn gebracht om ritueel gereinigd te worden en die nacht zou hij zijn begraven. Op 15 september 2007 zouden zes mensen van Derkar naar de gedupeerde stam zijn gegaan om te bemiddelen in deze zaak. De stam zou echter resoluut het pad van de bloedwraak hebben gekozen en geen andere regeling hebben aanvaard. Uw pleegmoeder en de dorpelingen zouden u hebben aangeraden te vluchten. Zowel uw pleegbroer als u zouden door de gedupeerde stam worden geviseerd. Uw pleegbroer zou de auto van uw pleegvader verkocht hebben en uw pleegmoeder zou de gronden van uw vader als borg hebben gesteld om geld te kunnen lenen. Op 22 september 2007 zouden jullie zijn vertrokken en op 24 september 2007 zouden jullie in Istanbul (Turkije) zijn aangekomen. Na een verblijf van 23 dagen aldaar zouden jullie op 24 oktober 2007 in België zijn aangekomen. Op 25 oktober 2007 hebt u hier samen met uw pleegbroer/neef asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf hier in België zou u geen contact hebben gehad met iemand in Noord-Irak. Een vriend zou op jullie vraag uw identiteitskaart in Noord-Irak zijn gaan ophalen. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft u op 10 maart 2008 een fax neergelegd van de overlijdensakte van uw vader en van uw pleegvader/oom.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève. Uw relaas mist aan geloofwaardigheid en wel om volgende redenen.

Vooreerst blijft u heel vaag en onduidelijk over de omstandigheden waarin uw oom is omgekomen alsook over wat er zich daarna afspeelde. U moet het antwoord schuldig blijven op de vraag welke de naam van de subclan is die jullie met de dood bedreigt, nadat uw pleegvader één van hun vrouwen zou hebben meegenomen en vervolgens twee van hun mannen na een achtervolging zou hebben gedood (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). U kan met andere woorden niet verduidelijken wie u precies vreest of wat de identiteit is van de personen die wraak willen nemen op u en op uw pleegbroer. U verdedigt deze lacune door te stellen dat u enkel weet dat het “mensen van Barzani” zijn maar dat u niet weet om welke familie het exact gaat aangezien u deze vrouw noch haar familie ooit heeft gezien (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument houdt geen steek. Het is immers ongeloofwaardig dat jullie zich hierover niet zouden hebben geïnformeerd, hetzij via de politie, hetzij via de onderhandelaars van Derkar die deze clan hebben opgezocht en dus logischwijze weten hebben van hun identiteit (gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart uw land te hebben verlaten omdat u vreest voor uw leven wegens bloedwraak maar u kan niet verduidelijken wie het dan precies op u heeft gemunt. Dit is

volstrekt ongeloofwaardig. U zegt dat de politie, die het lijk van uw oom is komen brengen, niks heeft gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dan nog hadden jullie zelf spontaan moeten informeren naar wat er was gebeurd, dat zou niet meer dan normaal zijn geweest. Uw houding wijst op een absolute desinteresse voor wat zich heeft voorgedaan en is onverenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging. Verdere details betreffende de omstandigheden van het incident kent u evenmin, u kan enkel stellen dat uw oom werd gedood nadat hij twee mannen van de clan van het meisje, dat hij had meegenomen, heeft omgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 10). Hoe dit alles precies in zijn werk is gegaan weet u niet. U zegt dat u er niet bij was en dus niet op de hoogte bent. Deze uitleg is opnieuw ontoereikend aangezien u de feiten ernstig genoeg achtte om het besluit te nemen Irak te verlaten. Dat u, samen met de rest van de familie, niet meer moeite zou hebben gedaan om meer bijzonderheden te weten te komen over dit incident, dat ingrijpende gevolgen had voor jullie allemaal, is niet geloofwaardig.

Daarnaast is het zeer opmerkelijk dat u sinds uw verblijf in België **geen contact** meer hebt opgenomen met uw achtergebleven familie in Irak. U zegt dat jullie geen enkel telefoonnummer hebben van iemand in die regio (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 6). Nochtans verklaarde uw pleegbroer/neef dat jullie oom, alsook enkele dorpelingen, toch een telefoon hadden. Desondanks zouden jullie het nummer van jullie oom niet op zak hebben gehad (zie gehoorverslag 07/15453, p. 5 en 13). De vraag dringt zich op waarom u dit nummer niet heeft genoteerd of via de Dienst "internationale inlichtingen" niet zou kunnen achterhalen teneinde hem te contacteren. Wat er ook van zij, het is zeer verwonderlijk dat jullie vóór jullie vertrek - dat zorgvuldig werd voorbereid en gepland - klaarblijkelijk geen afspraken hebben gemaakt met uw tante/pleegmoeder over hoe jullie elkaar konden contacteren na jullie vertrek (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 11). Nochtans kunnen zij (uw pleegmoeder, nicht, oom en neef) evenzeer het slachtoffer worden van een mogelijke wraakactie door de gedupeerde stam. Meer zelfs, u heeft evenmin via de persoon die uw identiteitskaart is gaan ophalen in Irak stappen ondernomen om enig nieuws te vergaren over uw situatie of die van uw familie. U stelt laconiek dat u niet aan deze mogelijkheid hebt gedacht (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans is deze persoon, althans volgens de verklaringen van uw neef, zelf langs geweest bij uw familie in Noord-Irak en was deze dus de aangewezen persoon om, weliswaar onrechtreeks, informatie met elkaar uit te wisselen. Dat u van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt om te informeren naar hun situatie aldaar is volstrekt ongeloofwaardig. Zelfs na diens terugkeer uit Noord-Irak heeft u geen enkele moeite gedaan om informatie over dit bezoek te bekomen. Overigens spreekt u zich op dit vlak ook tegen met uw neef. Terwijl deze laatste stelt dat ene Adel, een vriend van jullie in België, op zijn beurt aan een vriend (wiens naam/identiteit onbekend is) van hem de opdracht gaf bij jullie familie langs te gaan in Noord-Irak, zegt u dat ene Nezar naar Iraaks Koerdistan is getrokken om er aan de documenten te geraken. Zelf kan u niet verduidelijken of Nezar hoogstpersoonlijk bij uw familie is langsgesgaan of iemand anders heeft gestuurd (gehoorverslag, p. 11 en 07/15453, p. 3-4). Deze incoherentie in jullie verklaringen is opvallend.

In de marge moet ook aangestipt dat u enerzijds verklaart dat de familie van de ontvoerde vrouw enkel en alleen uit was op bloedwraak en het gemunt hadden op uw neef en u, terwijl anderzijds uit uw relaas blijkt dat u na de feiten (op 7 september) nog een tweetal weken in Derkar bleef, tot 22 september, zonder dat u éénmaal persoonlijk bent lastiggevallen door iemand van deze familie. Indien deze familie, zoals u stelt, onvermurwbaar is en enkel en alleen via het vergieten van bloed de zaak wil oplossen, is het toch wel opvallend dat u noch iemand anders van het gezin (uw neef, uw oom) in die periode, tijdens dewelke u overigens gewoon thuis bleef, nooit werd benaderd door iemand van hen maar dat u alle tijd had om uw vluchtreis voor te bereiden (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Ter staving van uw asielrelaas legt u op 10 maart 2008, kort na het gehoor, een overlijdensakte van uw vader en van uw oom/pleegvader neer. Vooral dat laatste is opmerkelijk aangezien er tijdens het gehoor op het CGVS naar een overlijdensattest van uw oom/pleegvader werd gevraagd maar u toen duidelijk aangaf dat u met niemand in Irak contact kon leggen en het vrijwel onmogelijk was om dit in orde te brengen (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 10). Wat er ook van zij, u legt geen origineel document

voor, wel een gefaxte kopie met beperkte leesbaarheid, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Bovendien moet opgemerkt dat er in de overlijdensakte staat vermeld dat uw oom aan een **natuurlijke dood** gestorven is (zie vertaling).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Aldus bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Tot slot, uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tenslotte, legt u uw Iraakse identiteitskaart voor. Dit document is niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen gezien het geen bijkomende elementen aan uw asielrelaas toevoegt. De fax van de overlijdensakte van uw vader Mohamed (A. H.) toont aan dat hij overleden is, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw neef, (M. L. S.) Ayaz, die zich op dezelfde asielmotieven als de uwe baseert, ook een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

3.2. Verzoeker beroept zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Hij volhardt in zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) en stelt dat zijn relaas niet begrepen werd.

Verzoeker bevestigt dat de subclan van de vrouw met wie zijn pleegvader nog kinderen wenste, hem en zijn pleegbroer met de dood bedreigde, waarbij zij niet wilden denken over enige andere regeling, maar uit waren op bloedwraak.

Waar het CGVS hem verwijt dat hij niet kan verduidelijken wie hij vreest, haalt verzoeker aan dat het een subclan van de Barzani-clan betreft en dat hij niet meer informatie kan verstrekken.

Verder bevestigt verzoeker dat zijn leven in gevaar is en betoogt hij dat de nationale autoriteiten hem geen bescherming kunnen bieden.

Hij bevestigt tevens dat hij geen contact heeft met zijn familie in Noord-Irak.

Ter staving van zijn verklaringen legde verzoeker de overlijdensakten van zijn vader en zijn pleegvader neer. Hij stelt dat deze laatste gedood werd en dus niet, zoals vermeld op het document, aan een natuurlijke dood is overleden. Verzoeker wijst er op dat dit document een begin van bewijs vormt van zijn verklaringen.

3.3. De Raad merkt op dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker beperkt zich in hoofdzaak tot het betwisten van de vaststellingen in de bestreden motivering en het herhalen van zijn eerdere verklaringen, hetgeen geenszins volstaat om deze motivering *in concreto* te weerleggen.

De bestreden beslissing oordeelt op goede grond dat verzoekers geloofwaardigheid ondermijnd wordt doordat hij (i) uiterst vage en onduidelijke verklaringen aflegde over de omstandigheden waarin zijn oom (pleegvader) is omgekomen (ii) niet in staat is aan te geven wie hij precies vreest en zelfs niet weet om welke subclan van de Barzani-stam het gaat, waarbij kan worden opgemerkt dat hij evenmin pogingen heeft ondernomen om de identiteit van deze personen te achterhalen, terwijl “de wijzen van Derkar” met de gevreesde

familie onderhandeld zouden hebben, waardoor hun identiteit logischerwijze kon achterhaald worden, hetgeen wijst op fundamenteel gebrek aan interesse (iii) aanvankelijk verklaarde dat het vrijwel onmogelijk was om een overlijdensattest van zijn oom te bekomen, terwijl hij naderhand een faxkopie van dit document voorlegde, waarin bovendien vermeld staat dat zijn oom een natuurlijke dood is gestorven, hetgeen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen (iv) geen ernstige pogingen ondernomen heeft om in contact te komen met zijn familie in Irak ten einde zich te informeren over de actuele situatie daar door de tussenkomst van een zekere Nezar die bij de familie identiteitsdocumenten ophaalde. Verzoeker heeft hierbij echter niet gevraagd naar het lot van zijn achtergebleven familie, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees. Bovenstaande vaststellingen raken de kern van verzoekers asielrelaas en doen zijn geloofwaardigheid geheel teniet. Deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat aan de ernst van verzoekers vrees tevens afbreuk wordt gedaan door het feit dat hij nog een tweetal weken thuis in Derkar verbleef en verklaarde in deze periode niet te zijn benaderd door iemand van de door hem gevreesde familie.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoekers stelling dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de nationale autoriteiten een loutere bewering betreft, welke hij niet verder onderbouwt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, gelet op zijn afkomst uit Irak.

4.2. De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier (stuk 10: "landeninformatie") blijkt dat de situatie op dit ogenblik in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, hetgeen door verzoeker niet door enig begin van bewijs wordt weerlegd.

Derhalve kan aan verzoeker, zijn ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 september 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

W. MULS.